

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Tóth Alice ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Barna Ágota ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 3.M.1567/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.382/2008/7. számú közbenső ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.382/2008/7. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek

- tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak

- felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

Az alperes a felperes 2007. június 26-ától fennállt munkaviszonyát a 2007. október 31-én kelt, és a felperessel 2007. november 5-én közölt rendkívüli felmondással megszüntette. Az indokolás szerint a felperes 2007. október 2-ától nem jelent meg a munkahelyén, és a távolmaradása igazolására vonatkozó kötelezettségének egy hónapja nem tett eleget. A felperes a keresetében rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és jogkövetkezményei alkalmazását kérte.

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.1567/2007/10. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes rendkívüli felmondása jogellenes, a felperes munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Az ítélet indokolása szerint a felperest 2007. október 2-ától nem terhelte munkavégzési kötelezettség, mert e naptól kezdődően munkaképtelen volt. Ezt sms-ben nyomban közölte a munkahelyi felettesével, így eleget tett az Mt. 3. §-ban foglalt együttműködési kötelezettségének. A felperesnek nem volt felróható, hogy a munkáltató megkeresésekor az egészségi állapotáról és a munkába állásának várható időpontjáról nem adott „érdemleges” választ, mivel ez orvosi szakkérdés volt. A közvetlen felettesét, Cs.L.-t azonban tájékoztatta arról, hogy a nőgyógyászati szakrendelésen kapott igazolást a háziorvosának továbbította. A keresőképtelenségi igazolást azért csak egy hónapos késedelemmel küldte meg az alperesnek, mert azt a háziorvosától is csak akkor kapta kézhez. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság 8.Mf.29.382/2008/7. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét azzal hagyta helyben, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél 2009. június 10. napján szűnik meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított

tényállást a másodfokú eljárásban lefolytatott részbizonyítás eredményeként a háziorvostól beszerzett nyilatkozat alapján kiegészítette. E szerint a háziorvos gyakorlata az, hogy hosszas táppénz esetén a keresőképtelen állományba vételről szóló háziorvosi igazolást a folyamatos keresőképtelenségről szóló igazolással együtt a hónap végén adja ki.

A felperes által a másodfokú eljárásban csatolt igazolás alapján megállapította, hogy a háziorvos a felperes keresőképtelenségéről szóló igazolásokat 2007. október 31-én adta ki. A munkaszerződés alapján a másodfokú bíróság a tényállást azzal is kiegészítette, hogy a felperes haladéktalanul köteles volt értesíteni a munkáltatót arról, hogy a betegsége miatt nem tudta a munkáját felvenni, és köteles volt orvosi igazolást felmutatni. Az így kiegészített tényállás alapján helytállónak találta a munkaügyi bíróság megállapítását, miszerint a felperes eleget tett az együttműködési kötelezettségének, ezért az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát. A felperes távolmaradását a keresőképtelensége okozta, melyet a munkáltatójának haladéktalanul be is jelentett, az igazolási kötelezettségének azonban egy hónap késedelemmel tett csak eleget. A munkáltató 2007. október 24-ei telefonos felhívására csak 2007. október 31-én nyújtotta be az alpereshez a keresőképtelenségéről kiállított orvosi igazolásokat, melynek időpontja megegyezik a rendkívüli felmondás keltezésével. A felperes e kötelezettségszegésének súlyát nagymértékben csökkenti azonban, hogy a háziorvos az igazolásokat 2007. október 31-én állította ki, és a felperes azokat e napon postára adta az alperes részére. A felperes ezen kötelezettségszegésére a rendkívüli felmondását jogszerűen az alperes nem alapíthatta. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős közbenső ítéletnek az elsőfokú közbenső ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, elsődlegesen a felperesi kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 3. § (3) bekezdésébe ütközik. A bíróság az alperest nem tájékoztatta részletesen arról, hogy a rendkívüli felmondás jogszerűségének bizonyítása a munkáltatóra hárul. Az alperes ugyanis nem kapott lehetőséget arra, hogy a bíróság által perdöntőnek tartott körülményekkel kapcsolatosan a bizonyítási indítványait előterjeszthesse. Sérti a jogerős közbenső ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdését is. Felderítetlen maradt ugyanis, hogyan kerülhetett sor arra, hogy a felperes csak egy hónap után jusson igazoláshoz. A keresőképeség elbírálása ugyanis kizárólag csak a beteg személyes megjelenésével történhet a 102/1995. (VIII.25.) Korm. rendelet alapján, a szakorvos erre csak javaslatot tehet. Cáfolja a háziorvos egy hónapos időtartamra vonatkozó igazolás kiállítási gyakorlatát, hogy 2007. november 1. és november 5. közötti időtartamra tudott igazolást eljuttatni a felperes az alperes részére. Emellett az alperes nem szerezhette tudomást arról, hogy a felperes háziorvosa jogellenesen eljárva nem adott a felperesnek

sem október 9-én, sem október 22-én igazolást. A jogerős közbenső ítélet Pp. 166. § (1) bekezdésébe is ütközött, mivel a házi orvosnak a bírósághoz címzett nyilatkozata nem okirat. Bizonyítékkénti figyelembevételéhez a házi orvos tanúkénti meghallgatása lett volna szükséges.

A rendkívüli felmondás megalapozott, mivel a munkavállaló eljárása az Mt. 3. § (1) bekezdésbe ütközött, amikor a keresőképtelenség bejelentését követően hosszú ideig kapcsolattartási és a bejelentési kötelezettségének nem tett eleget. Álláspontja szerint a távolmaradás igazolásának a keresőképtelenség nyolcadik napját követő néhány napon belül meg kell érkeznie a munkáltatóhoz.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályban történő fenntartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH 2001/197., BH 2002/29.].

A felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

Az eljáró bíróságok a Pp. 221. §-ban foglalt indokolási kötelezettségüknek eleget téve, a logika és okszerűség követelményeinek betartásával értékelték a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és helytállóan jelölték meg a hivatkozott jogszabályokat. A másodfokú bíróság jogszerűen értékelte okirati bizonyítékként a Pp. 191. § (1) bekezdése és a 199. § alapján a felperes által csatolt, valamint a másodfokú bíróság által beszerzett házi orvosi nyilatkozatot. A házi orvos tanúkénti meghallgatására az alperes a másodfokú eljárásban nem tett indítványt (jegyzőkönyv), ezért az ezt érintő jogi okfejtése a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható.

A rendkívüli felmondásban a felperes terhére rótt kötelezettségszegés értékelése során nincs jelentősége annak, hogy a házi orvos a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kormányrendelet előírásai szerint, vagy azt megszegve adta ki a keresőképtelenségről szóló igazolást.

A felülvizsgálati kérelem alaptalanul állította a Pp. 3. § (3) bekezdésének bíróságok általi megsértését is. Az elsőfokú bíróság az jegyzőkönyv szerint ezen jogszabályi tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

Az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a rendkívüli felmondás alaptalan. A felperes együttműködési kötelezettsége értékelésekor ugyanis nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes keresőképtelenségének kezdetén e tényről a közvetlen felettesét

tájékoztatatta, és arról is, hogy a szakorvosi véleményt továbbította a háziorvosának (P.), és az onnan megküldött keresőképtelenségi igazolást a lakóhelyén (B.-n) történő átvételekor nyomban kézbesítette a munkáltatójának. A fentiekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes alperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés és 15. § alapján a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére, míg a felperesi felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján.

Budapest, 2010. szeptember 8.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő